

ПОЛ КЛОДЕЛ РЕКАТА

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

За да се обясни реката не с вода, а с друго нещо, няма със какво освен с огромното влечение неотразимо!

И нищо друго вместо карта и идея, а веднага всепоглъщащото бързане на всичко неотложно и осъществимо!

Без друга цел, а хоризонта и морето чудодейно взели своите места!

И съучастието на наклона със желанието и със тежестта!

Без друго някакво насилие, със кротост и търпение в приемственост, със сечивото на ума, без друга свобода,

освен безспир пред мене тази среща със порядъка и със необходимостта, в която трябва да се въведа!

Но не да следва крак след крак, а маса раснеща и натежаваща при своя ход,

цял континент със мен, земята в мисъл се разтърсва и подхваща този ход!

По всички точки на басейна свой — света, чрез своята повърхност, всички свои пори,

реката зарад тази среща предизвиква извор, сетне втори,

било порой шумящ между скали, било най-тънка струйка откъм върховете девствено понесена да свети в сянка свята,

било дълбоко блато с дъх на тиня, от което мътен ручей блика по земята,

основната идея чак догдето поглед спре, обогатена от противоречието и случайности безброй,

и нейната артерия по своя главен път, нехаеща за хрумванията на всеки приток свой.

Подкарва до безкрайност воденици тя и градове едни за други прави интересни, а и обясними също.

След себе си тя цял въображаем свят повлича във движение могъщо.

И сетната преграда, както първата и всички следващи, без никакво съмнение и страх,

че тя, по волята на цялата земя, потеглила след нея, ще преодолее всички тях.

О Мъдрост срещната преди! Била си, значи, тъкмо ти — пред мене, без да съм разбирал, още от детинството ми ти вървиш,

когато се препъвах и когато падахме очакваше печална и готова да простиш,

но скоро след това отново тръгваше по пътя със непобедима строгост в своя глас!

Била си тъкмо ти в часа на моето спасение, това лице, повтарям — ти, всевечна Дево, първата, която срещнах в Библията аз!

Била си ти, която като втори Азаря за Тобиас^[1] се грижиш оттогава,

която никога с такова стадо от единствена овца не почва да се уморява.

Какво голямо множество страни обиколени заедно! Какви случайности и колко минали години!

И подир дългата раздяла радостта от тази среща, чийто миг сближи ни!

Сега тъй ниско слезе слънцето, че бих могъл да го докосна със ръка

и сянката ти тъй е дълга, че бележи сякаш пътя ми така, догдето погледът достига — там, след теб го разпознавам в твоите следи!

И онзи, който вдига поглед все към тебе, не рискува да се заблуди.

В гора или в море, посред мъгла и дъжд, в полето и на планината,

когато се явява твоето лице, веднага всичко става познаваемо, сдобива се с позлата.

И аз навсякъде те следвах, както майка си — децата.

---

[1] ... втори Азаря за Тобиас. — Когато остарелият Тобиас ослепял, синът му Азаря го излекувал. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.